

Model wiciny

NUMER INWENTARZA:

CMM/ŻŚ/802

TYTUŁ:

Model wiciny

AUTOR:

Jarosław Kosmański

CZAS POWSTANIA:

2010 r.

DŁUGOŚĆ:

84 cm

SZEROKOŚĆ:

30 cm

WYSOKOŚĆ:

53,5 cm

WŁAŚCICIEL:

Narodowe Muzeum Morskie w Gdańsku

MIEJSCE POWSTANIA:

Pracownia Modelarska NMM

MIEJSCE POZYSKANIA:

Pracownia Modelarska NMM

MATERIAŁ:

drewno, włókno naturalne, włókno syntetyczne, metal

TECHNIKA:

modelarstwo rekonstrukcyjne

DZIAŁ:

Żegluga Śródlądowej

LOKALIZACJA:

magazyn

OPIS:

Niemen, podobnie jak Wisła, już w średniowieczu był arterią, którą spławiano drewno i płody rolne. Miejscem ich przeznaczenia była Kłajpeda, Królewiec, a nawet Gdańsk. Towary transportowano tratwami, oraz kilkoma typami statków: wicinami, strugami, bajdakami i kurakami. Największym statkiem używanym na Niemnie była wicina: dł. 53 m, szer. 5,3-8,1 m, wys. 1,92, ładowność do 250 t. Był to statek jednomasztowy, długi, niski. Poszycie montowane na styk. Wicina charakteryzowała się wygiętym dnem, wzniosem dziobowym, pochyloną rufą. W przedniej części kadłuba maszt, w centralnej luk ładowni przykryty spadzistym zadaszaniem. W części rufowej osadzone długie wiosło sterowe. W źródłach wicina pojawiła się w średniowieczu: pierwszy zapis z 1390 r., pierwsze przedstawienie ikonograficzne z 1539 r. (Carta marina ... Olaus Magnusa - mapa mórz północnej Europy). Była ona odpowiednikiem wiślanej szkuty i berlinki. Pomiedzy wicinami i skutami było szereg podobieństw: osprzęt, olinowanie, ożaglowanie, sposób budowy (wicina w XVII w. nie miała jeszcze najprawdopodobniej pokładu), słownictwo fachowe, uszczelnienie mchem. Pod koniec XVIII w. wiciny zwięzono i podwyższono - podobnie jak szkuty. Być może wówczas wyposażono je w pokłady i przykrycia ładowni, o których informacje pojawiają

się pod koniec XVIII w. Model reprezentuje taką wicinę z późniejszego okresu. Na dziobie pod pokładem znajduje się magazynek lin i pomieszczenie dla załogi, w centralnej części jednostki ładownia przykryta dachem, na rufie – pomieszczenie mieszkalne szypra. Poszycie układane na styk, żagiel rejowy, rolę steru pełni długie wiosło.

CKWS
CENTRUM KONSERWACJI
WRAKÓW STATKÓW

NARODOWE
MUZEUM
MORSKIE
w Gdańsku

WIRTUALNE
MUZEUM
MORSKIE

Copyright © 2016 Narodowe Muzeum Morskie w Gdańsku. Niektóre prawa zastrzeżone

Projekt Centrum Konserwacji Wraków Statków wraz z Magazynem Studyjnym w Tczewie – budowa infrastruktury kultury Narodowego Muzeum Morskiego w Gdańsku.

WSPARCIE UDZIELONE Z FUNDUSZY NORWESKICH I FUNDUSZY EOG, POCODZĄCYCH Z ISLANDII, LIECHTENSTEINU I NORWEGII, ORAZ ŚRODKÓW KRAJOWYCH.
POLITYKA PRYWATNOŚCI